

11 raons per anar-se'n al llit (i no dormir)

PAU PUMAROLA SIRVENT

Una tarda de maig. Els rajos de sol col·lideixen contra l'asfalt i l'empedrat dels carrers, convertint la ciutat en un joc de siluetes juxtaposades que es retallen al cel. La verdor dels parcs llueix esquitxada per corones de pètalsicolors que sedueixen els insectes amb el seu nèctar. La calor i la xafogor han obligat els armaris a fer la muda; i aquelles porcions de pell que durant mesos s'amagaven de mirades alienes ara passen orgullosos, ja sigui emmarcades per samarretes de tires o escasses de mànigues, pantalons i faldilles curtes, o bé velades entre peces més llargues però de teles més volàtils. La sensualitat es respira per tot arreu, junt amb el pol·len que en les últimes setmanes han dut a més d'un a empastillar-se a base d'antihistamínics.

I quins mesos millor que aquests per presentar un llibre d'històries que fan pujar la temperatura. Això és el que darrerament ha anat fent Eva Bussalleu (La Cellera de Ter, 1980) amb la seva primera obra editada, el recull de narra-

cions d'humor i erotisme 11 raons per no anar a dormir.

A resguard del sol, en una terrassa de les voltes de la plaça del Vi converso amb aquesta doctora en biologia que des de petita s'ha sentit atreta per la literatura i la història: «quan vaig haver de decidir entre el batxillerat científic o el d'humanitats vaig tenir un problema, ja que m'agradaven tant les lletres com les ciències, però finalment vaig acabar estudiant biologia». De fet no és tan estrany trobar persones formades en el que anomenem ciències que mantenen un gran interès en el camp de la literatura i les humanitats, «personalment necessito alguna cosa totalment diferent del meu dia a dia, i escriure, per mi, és aquesta vàlvula d'escapament... és una necessitat vital d'expressar alguna cosa, de distreure'm, d'oblidar els problemes, la quotidianitat... és seure i viatjar, com entrar en una altra dimensió».

Entre les lectures preferides d'Eva Bussalleu hi trobem sobretot les novel·les històriques i les narracions curtes,

«pel que fa als contes que lleigeixo sóc bastant eclèctica», afirma; «ara acabo de llegir La meva Cristina i altres contes de Mercè Rodoreda, i últimament també m'estic endinsant en el món de la poesia».

Tot i que a Eva Bussalleu ja li agradava escriure quan estudiava a l'institut, ho va deixar estar quan va començar la universitat. No va ser fins més tard, després de molt de temps assistint als recitals de El Llop Ferotge, que va tornar a escriure: «portava anys anant-hi, escoltant poesies i relats, i em van venir ganes de provar-ho. Un dia, un pont de la Constitució que plovia moltíssim, em vaig quedar a casa i em vaig dir: va, prova d'escriure!». I el que en va sortir va ser La botiga de fruites i verdures, un dels contes recollits en el llibre i en el que en paraules de l'escriptor Lluís Muntada «el microcosmos d'una botiga de queviures es transforma en un univers de sinestèsies i suggeriments d'indole eròtica».

Pel que fa a El Llop Ferotge, «em va cridar l'atenció el tipus d'actes que fe-

ien, en un bar, amb micròfon obert i gent que podia portar la seva producció literària i artística, la seva música... també hi ha els Ad'Art i Terrorisme Literari, són col·lectius que pensen més o menys amb una mateixa filosofia, tot i que cadascú l'aplica d'una manera diferent. Està molt bé aquest món fora del circuit oficial. A més són gent jove, amb ganes, empenya i projectes nous».

Eva Bussalleu no sap ben bé perquè va començar a escriure contes eròtics: «potser perquè treballa en el camp de la reproducció i em passo el dia parlant d'òvuls, espermatozoides, acte sexual...» explica amb ironia. La veritat és que no totes les narracions del recull van ser ideades en un primer moment com a contes eròtics. Aquest seria el cas de La font, «la idea d'aquest era més aviat veure la manera amb què, a l'època medieval, una parella de joves amb una educació diferent s'acaben enamorant». També és el cas de L'excursió, en el qual en el seu origen «volia ser un elogi a un cos de dona, sense pretendre en cap mo-

Imatge: <http://el-llop-ferotge.blogspot.com>

ment ser eròtic» es va convertir en un viatge d'exploració i descoberta al llarg de la sensualitat i els sentits d'una anatomia femenina. «Crec que és el que conté més amor», comenta l'Eva referint-se a aquest últim conte, «per la història que s'hi explica, és en aquest on hi ha més tendresa. Els altres són més de vinga, pim pam... i també perquè acaba amb la lluna. Pretén ser una mica més romàntic; de fet, el final és el més romàntic de tots». En canvi, també explica que contes que havien començat a ser escrits com a eròtics no ho han acabat essent: «tens una cosa que t'inspira, qualsevol ximpleria, comences amb una idea i a mesura que vas escrivint i desenvolupant el nus va cap a un costat o cap a un altre».

L'eroticisme de les seves narracions manté un to desenfadat i humorístic, una visió vitalista de la sexualitat: «és un dels plaers de la vida, ja que el tenim i que el podem aprofitar per què hem d'amagar-nos-en?» En aquest sentit, Eva

Bussalleu menciona el llibre de Catherine Millet *La vida sexual de Catherine M.*, «és el primer llibre eròtic que vaig llegir, un llibre totalment desenfadat. Explica la vida sexual d'aquesta senyora, tot és real, parla del sexe amb tots els detalls i sense cap tipus de referència ètica».

En el pròleg de 11 raons per no anar a dormir, l'escriptor Lluís Muntada diferencia dues maneres d'abordar l'eroticisme en la literatura: una és la que «s'emfatitza a través de la tècnica de la suggestió, sense assentar-se en una carnalitat explícita». No obstant, situa les narracions de l'Eva Bussalleu en una altra, «en la lubricitat explícita d'un Charles Bukowski, d'un Marquès de Sade, d'un Rabelais o d'un Bocaccio», apostant també «per una sensualitat explícita, sense tamisos: ni en l'ús del llenguatge, ni en l'ús de l'artefacte narratiu, ni en el nus de l'argument». Però Eva Bussalleu en realitat ha escrit contes en els dos estils esmentats per Lluís Muntada, «suposo que és així perquè quan escric m'ho imagino

com en una pel·lícula, amb tots els detalls, hi ha pel·lícules que te les imagines més darrera una cortina i d'altres que són més directes».

De totes maneres les narracions d'Eva Bussalleu no es limiten en el camp de la literatura eròtica, també ha escrit contes centrats en temàtica social o històrica. «La història de la Guerra Civil em captiva bastant i escric alguns contes relacionats en aquest tema. També en tinc que tracten de temàtica més social, sobre la immigració, el conflicte de Palestina... el primer conte no eròtic que vaig escriure parlava sobre l'ablació de clítoris». Però la creació literària d'Eva Bussalleu no es centra només en la narrativa, també ha fet incursions en el camp de la poesia: «hi ha èpoques en què escric contes, èpoques en què no escric res i èpoques en què escric poesia».

Tot i que el sol no s'ha acabat de pondre, la plaça ja ha quedat coberta per la penombra. Un airet suau bufa una treva, arraconant aquesta calor que

ens anuncia la proximitat de l'estiu. Un estiu que arribarà amb les seves xafogoses nits d'insomni però, gràcies a contes com els d'Eva Bussalleu, disposarem de remeis que ens faran més amè aquest insomni d'una nit d'estiu.